

GOGA

Julija Lukovnjak

IMAGINARNI
SVETOVI
Edgarja Kaosa

Ilustrirala Maja Poljanec

Imaginarni svetovi (Edgarja Kaosa)

Kaj točno se mora zgoditi, da se zares potopimo v nek iz črk sestavljen svet, ki nas nato ure in ure ne izpusti, in še nekaj dni, ko odložimo platnice, zmedeno tavamo po ulicah in dnevnih sobah, dokler končno ne zamežikamo nazaj v naš čisto običajen vsakdanjik? Žanr, tudi fantazijski, riše ogromno vzorcev, ki jim nato avtorji sledijo, prevračajo, lepijo in drobijo, da nam dajo vedeti, v kakšnem fantazijskem svetu smo se znašli in kaj lahko od njega pričakujemo. Pa vendar se zdi, da med stavki in vstopom v novo realnost leži tanka megla, ki zakriva mejo med knjigo, v katero pomočimo palec, in tisto, v katero se potopimo na dah.

Imaginarni svetovi Edgarja Kaosa so bili s svojo prvo izdajo leta 2021 za mnoge, tudi zame, potopitev na dah. Čeprav je lahko debelina knjige nad 500 strani v nekaterih okoliščinah zastrašujoča, to ne prestraši bralcev fantazije – kvečjemu je tanka knjiga precej sumljiva, če ne zaskrbljujoča (kje so potem vendarle vsi opisi pokrajin in bitk?). In *Imaginarni svetovi* svojo debelino tudi uspešno upravičijo. Edgar Kaos, ki si nekje v prvi četrtini knjige prisluži precej dramatično ime, je junak, ki s svojo nevednostjo uspešno krmili bralca v svet Inkrematere. Dežela čarovnikov, vilinov, nimf in nimfusov, elementalov in (nekoč) ljudi se pred nami razkriva počasi, na začetku v dokaj malem, prikladnem šolskem okolju, z vsakim poglavjem pa lahko bolj slutimo, da smo šele na terenu za vajo – kako dolgo se bomo še lahko borili z lesenimi meči in kdaj bomo morali zajahati hrbet Nočne More in si ogledati svet iz ptičje perspektive? In Edgar okleva. Četudi se zdi, da si želi, da njegov zmaj, Nočna Mora, čim prej poleti, se namesto v širni svet vedno bolj zapleta v pogovore z lastnimi demoni, se bori z

notranjimi sovražniki in navideznimi prijatelji. Točno to bi mu lahko tudi zamerili. Kakšen glavni junak je to, ki si namesto umestnih vprašanj o politični ureditvi dežele, skrivnostni sovražnosti čarobnih bitij do ljudi, astrofiziki duše in telesa, postavlja vprašanja o tem, ali ga bo najlepša nimfa marala, koliko ljudi ga sovraži in ali je sploh primeren za to, kar naj bi počel? Če mi dovolite odgovor – verjetno vsak najstnik. No, in ta je še precej kaotične narave. Kot nas hitro začara, da z njim sočustvujemo ob izgubi spomina, tako nas tudi hitro znervira, ko nekaterih precej katastrofalnih zapletov ne prepreči ravno zaradi pomanjkanja odločnosti.

Ampak dajmo Edgarja v oklepaj in ostanimo pri *Imaginarnih svetovih*, ki premorejo veliko več kot izgubljenega najstnika. Verjetno k potopitvi na dah pripomoreta dva elementa pisanja Julije Lukovnjak, brez katerih to ne bi bila ista fantazijska serija. Prvič, opisov pokrajin sploh ni tako veliko. In tega se ne opazi, dokler nismo bile skupaj z ilustratorko Majo Poljanc prisiljene, da jih izbezamo. Kako je videti jasa, na kateri trenira Edgar? Kako velik je SIVIBOV in kakšna je njegova arhitektura? Posebnost pisave Julije Lukovnjak je namreč poglobljeno pisanje iz perspektive lika, ki pa svojo okolico pogosto jemlje za samoumevno. In če se vrnemo k Edgarju, ki nosi velik del pripovedi, je ta lik precej egocentričen. (Še dobro, da mu Arabela včasih naroči, naj se ozre v zvezdnato nebo.) Pokrajina se nam tako nevsiljivo, v odličnem slogu riše za liki, v odblesku sonca, pogledu skozi okno ali v odsevu jezera, vstopu skozi vrata, vseskozi pa so pred nami dosledno in natančno zgrajeni pripovedovalci, ki se skozi dogajanje spreminjajo, prilagajajo, upirajo, vodijo zgodbo. In drugič. To ni zgodba o naključnih najstnikih, ki so se našli na prvi šolski dan in morajo po naključju rešiti svet, temveč o svetu samem. V *Imaginarnih svetovih* slutimo, kako se počasi začne gostiti tema v grozečo črno luknjo, kako so tam nekje na robu perspektiv zvezde, ki se upirajo gravitaciji, kako v ozadju preži smrt in čaka, kako čas počasi odteka v vse mogoče smeri, ki jih še ni mogoče napovedati. Véliki smisel se začne krušiti že v *Imaginarnih svetovih* – ali v resnici pričakujemo, da bo najstnik rešil svet? Je svet res tako enostaven, da lahko nanj položimo celotno breme, mu oprostimo vse slabe odločitve, in pričakujemo, da se bo vse

izteklo, kot se mora? Morda sedaj prehitevam samo sebe in vas želim s tem zvabiti, da preberete tudi drugi del, vendar vam lahko vsaj na tem mestu zagotovim, da *Imaginarni svetovi* vodijo v večjo globino, kot je videti na prvi pogled. Pazite, daha boste potrebovali veliko.

Kaj so torej ti imaginarni svetovi, ki se vehementno pojavijo že v naslovu in zakaj so pred vami ponovno (če ste nanje naleteli že leta 2021)? Imaginarni svetovi so predvsem prostor za spremembe. To so svetovi, ki so točno takšni kot naši, le da je v njih mogoče veliko več. V imaginarnih svetovih se lahko pogovarjate z zmajem, premikate predmete s telekinezo, ustvarjate plazme, vidite smrt in svojo dušo. In verjamemo (tukaj govorim v neki nedoločeni množini, v katero se lahko vključite ali ne), da si vsak tak svet zasluži celovito podobo tako v mislih kot na policah. Drugi del fantazijske serije o Edgarju Kaosu je izšel pri Založbi Goga leta 2023, skupaj z ilustracijami Maje Poljanc, ki je seriji in njenemu svetu dodala nezamenljivo zunanjo podobo. In to smo si zaželeli tudi za uvodne, *Imaginarne svetove Edgarja Kaosa*. Knjiga je šla skozi ponovno branje, zato je morda kakšna malenkost v njej drugačna, z avtorico upava, da tudi bolj dosledna. Želiva vam prijetno in vznemirljivo potapljanje na dah, nekaj zraka pa si prihranite tudi za nadaljevanja.

Helena Zemljič, urednica

PROLOG	13
1. SONČEV MRK	19
2. IMAGINARNI SVETOVI	131
3. ČRNE LUKNJE	261
4. NA DRUGI STRANI ČRNE LUKNJE	425
EPILOG	542

PROLOG

»Želim govoriti s Smrtjo.«

Črno jezero v tistem polmraku na obalo neslišno naplavi blede mlado truplo.

Na robu pečine stoji visoka senca. Zvok peresno lahkih korakov za njenim hrbtom v njej vzbudi dovolj radovednosti, da se počasi ozre.

Svetloba polne lune obsije spokojen obraz čarovniškega fanta in dolino preplavi nemir. Na njem je nekaj nenavadnega. Nekaj ... zlega.

»Za vas imam ponudbo. Lahko vam pomagam.«

»Ti, da bi pomagal meni?« se Smrt živahno zakrohota. Otroci so tako zabavni. Še posebej mrtvi.

Toda drzen glas vztraja: *»Potrebujete mojo pomoč. Prav dobro se zavedate, da vam naziv Smrti polzi iz rok in vam bo slej ko prej ukraden. Vaš čas se izteka – Smrt bo umrla.«*

Če bi Smrt lahko ubila nekoga, ki je že mrtev, bi v tem trenutku to brez dvoma storila.

Nimfe rojstva obletavajo čarovnikovo telo in prepoznajo, da v njem ni duše. Torej je lahko le mrtev ali globoko nezavesten. Obkroži jo v upanju, da je v njem še kaj življenja, in ga z vlečejo k najbližjemu svetišču. Tam znova skušajo vanj vliti dušo po vseh postopkih, pravilih in naravnih zakonih, kot to naredijo ob stvaritvi vsakega bitja magije.

A negibno telo, namesto da bi duha vpilo vase, podarjeno dušo nepopustljivo zavrača.

Nimfa, ki med vsemi velja za najodločnejšo, v roke prime majhnega duha v obliki bele ptice in ga ponese povsem blizu prsta

na čarovnikovi levi roki. A na njeno ogorčenje se nevezana žvrgoleča duša skrči v žalostno črno gmoto in kot gnil sadež mrtvo pade na hladna gozdna tla. Nimfe, od prve do zadnje, krikoma odskočijo.

Deček brez duše morda sploh ni nezavesten, jim postaja jasno. Morda ni niti mrtev.

Deček je *človek*.

»Nekdo iz sveta živih se bo povzpел na vaše mesto in postal nova, živeča Smrt. Primanjkuje vam časa.«

»Meni časa nikdar ne primanjkuje. Jaz sem čas.«

»Že, dokler imate nekoga, ki mu čas lahko odštevate,« pove nenavadni prišlek. »Torej, nekoga živega.«

»In ti praviš, da bi zmogel zaustaviti razkrajanja bitij na ločena fantomska telesa in duše? Kako?«

Fant dvigne svetlo rjave obrvi. »Človek sem, torej nimam duše.

Čisto verjetno sem imun na razduševanje.«

Smrti se zasvetijo oči.

»Poleg tega,« brezizrazno pove petnajst sončevih krogov star otrok, »sem morilec.«

Osem nimf rojstva se zgroženo odmakne od omadeževanega trupla. Kako se je tu znova pojavil človek? Mar ni bila ta kuga že zdavnaj zatrta? Ljudje nimajo duš. Ljudje so kaos.

Nato jih družno spreleti, da je na njem še nekaj precej pogubnejšega od tega, da je človek.

»Koliko si jih ubil?«

»No ... dvanajst,« izdavi in pogleda proč.

Smrt nejeverno strmi v vse preveč krhko pojavo in mrko prhne:

»Nedvomno si najslabši primerek, ki bi ga lahko poslala nazaj med žive na takšno nalogo.«

»Pravzaprav sem edini primerek, ki ga imate na voljo, tako da sem hkrati tudi najboljši. Edini živeči človek sem,« pojasni čarovnik z napako.

»Trenutno nisi ravno živ,« ga Smrt opomni, da pogodba še ni podpisana.

Fant vljudno zamežika. »Seveda.« Vendar ve, da Smrt tako ali tako nima izbire.

A Smrt se zvito nasmehne.

Koščeno mrtvo blede roko iztegne proti fantu. »Pa naj bo, kakor praviš. Vrnem ti življenje in rešim te bremena človeške brezdušnosti, čeprav se običajno s temi posli ne ukvarjam – a naj bo tokrat tako. Ti pa boš zame umoril moje tekmece v roku dvanajstih lun ...«

»Čas življenja mi boste določili vnaprej?« presenečeno kolcne njen sogovornik.

»Določam tvojo usodo, torej mi ne uide niti tvoj čas,« neomajno odredi Smrt.

Vsak novi umor ti prinese dodatno luno življenja. Za zdaj jih imaš na grbi dvanajst, kar ti prinese dvanajst začetnih lun – en cel sončev krog.«

Nimfe rojstva otrpnejo ob pogledu na majhno znamenje na pregi-bu njegove roke. »Varuh je! Ta otrok je poguba!«

»Morda bi bilo najbolje, da ga nemudoma uničimo,« predlaga ena. Druga svoj nožič že prisloni k človekovemu razgaljenemu vratu.

»Nehaj, naj živi,« jo najmlajša povleče za roko. »Saj niti ne veš, kdo je.«

Druge ji velijo, naj se umakne.

»Mene pa zanima, kdo je!«

»Aja, mimogrede, še preden te vrnem v življenje, si bom prilastila vse tvoje spomine,« reče Smrt.

»Kaj?«

»Tako bo lažje.«

»Kaj to sploh pomeni?«

»Reciva,« pove Smrt, »da je včasih najbolje vedeti čim manj. To je moj pogoj,« zaostri svoj ton, ko ji fant skuša oporekati, »in ponudbo lahko vzameš ali zavrneš.«

Nimfa, odločena, da z naslednjim izdihom dečku prereže vrat, globoko vdihne.

Človek nekoliko zadržano seže v njeno roko.

»Dvanajst lun začne odtekati zdaj,« se nasmehne Smrt.

Preden nimfi uspe prerezati žilo otrokovega vratu, se ji obraz spači od neznosne bolečine, ki divje preplavi njen trup, zdi se, kot bi se ji

okončine nezadržno segrevale in bi od boleče vročine postajale vse mehkejše. Čim zakriči, se ostalih sedem nimf požene v beg, a ne pridejo prav daleč.

»Sem to storil jaz?«

Po zelo čudni minuti, polni trpljenja, na gozdnih tleh leži sedem trupel nimf.

»Ampak tega sploh nisem hotel storiti. Zakaj se je to zgodilo?

Kako se je to zgodilo? Saj sploh ne znam uporabljati magije!«

»Marsikaj se je spremenilo. In uničil boš vsakogar, ki se nama bo postavil na pot. Tak je bil najin dogovor izpred nekaj minut.«

Fant odpre demonsko črne oči.

V zraku je vonj po mrtvih, a nekje sredi tega je čutiti nekaj živega, nekaj, kar se boji, nekaj, kar ve, da gleda svoj konec.

»Še ena ti je ostala.«

»Ta me ni želela ubiti!«

»Rekla sem, da jo umori.«

»To res ni potrebno.«

Ko se človekovo telo negotovo premakne in se v tiste povsem črne oči vrne nekaj običajne beline, se nimfino spoznanje, da je živ, zažre vanjo, da od groze za hip otrpne. »Ne bom ti škodila,« prigovarja obnemoglemu telesu, ko se mu približuje z neslišnimi koraki. »Ne boj se me. Se me bojiš?«

Človeškemu dečku se zazdi, da nekoga sliši nekaj reči, a se vse okoli njega hip zatem znova pogrezne v tesnobno tišino.

»Ali mi boš res povzročal težave že v prvi minuti svojega življenja?«

»Saj sploh še nisem živ, če se še zmeraj pogovarjava!«

»To je zato, ker me ne ubogaš. Kako naj ti zaupam, da boš zares ubil razduševalce, če pa nočeš škoditi niti nekomu, ki ti streže po življenju?«

»Če pa mi ne. Prosim, pusti mi, da imam svojo voljo!«

»Živjo. Si ranjen?« previdno vpraša dekle, čeprav na telesu, ki nekaj trenutkov diha in nato nekaj trenutkov spet ne, ni nobene očitne rane.

»Ali potrebuješ pomoč?«

Njegova glava se dvigne. Zagleda jo. Nekaj skuša zamomljati, a tedaj spet omahne na tla.

*»Prav,« pristane Smrt, »naj bo. Ampak če ti spodleti,«
pove grozeče, »bom posebej zate ustvarila sedmi krog pekla.*

Zdaj pa pojdi.«

Njegove oči se spet odprejo. Nimfa se skloni nad njim. Na kratko mu pomaha, da bi ugotovila, ali jo sploh vidi. Črne zenice se premaknejo. »Kdo si?« ga počasi vpraša dekle.

Človek prvič zamežika. Razgleda se levo, proti krošnjam, skozi katere na njegov obraz pada hladna jutranja svetloba, in na desno, kjer se svetlika modro jezero.

Nato nekaj trenutkov strmi v nimfo. »Nimam pojma,« ji prizna.

I.

SONČEV MRK

»Nisi malce premlad za Smrt?« me vpraša stražar vrat do Smrtne pečine, za katerega se mi v poltemi le na pol dozdeva, da ima na trupu pritrjeno prašičjo glavo. Ob njegovi nogi ždi nekakšno bitje s prašičjim trupom in čarovniško glavo in me strupeno gleda s steklimi očesi.

Svoje presenečenje s težavo obvladam. »Saj je nisem prišel zasnu-bit,« odgovorim, ne vem pa točno, kateremu izmed njiju. »Ponudbo imam zanj.«

»Smrt govori le z mrlič, ki so ji zanimivi,« zakruli prašičje bitje, tisto s štirimi nogami.

»Saj pravim, da sem se z njo prišel pogodit o nečem pomembnem,« nejevoljno ponovim, medtem ko se mimo njiju hočem razlegati skozi rešetasta vrata, za katerimi se vzpenja visoka, megljena pečina, na koncu katere, vsaj tako se mi dozdeva, kot kamen nepremično stoji vitka, temna postava.

»Ja, ja, vsi novinci so blazno pomembni in vsi hočejo Smrt prepričati, naj jih vrne med žive,« pove dvonožno bitje. »To slišiva vsaj petkrat na dan, mali.«

»Prav, ampak z mano je res drugače ... pravzaprav sploh ne gre zame. Zanj gre,« jima obrazložim. »Ne vem, koliko tukaj spremljate novice, glede na to, da ste mrtvi, ampak med živimi se dogaja nekaj zares čudenga, kar bo kmalu vplivalo tudi na Smrtne dežele. Če bo šlo tako dalje, kmalu v njih ne bo nikogar več.«

»To je pa krasna novica,« se zakrohota dvonožec, ki je tako debel, da bi verjetno zamašil rešetasta vrata za njim, če bi skušal zlesti skozi nj.

»Prav, potem pa nič. Ampak ko bo Smrt nekoč besna, ker bodo njene dežele propadle, bom poskrbel za to, da bo vedela, da se je to zgodilo zaradi vaju.«

»Nekaj podobnega sva že slišala,« neomajno trdi visoki čudni stvor.

Zazdi se mi, da se silhueta na pečini premakne. »Vaju lahko s čim podkupim?« vprašam bolj zato, da bi pridobil čas in se spomnil kakšnega boljšega načina za vstop.

»Tudi to sva že slišala,« še bolj naveličano zakruli štirinožec.

»Potem pa me spustita notri za dve minuti. Dajta mi samo ta čas, potem lahko prideta pome in se pretvarjata, da sem vama ušel,« blebetam z očmi prilepljenimi na tisto senco, ki se sedaj prav zares zgane in, če nisem preveč optimističen, morda celo napoti vzdolž visoke pečine.

Pogled nanjo mi zagrne smrdljiv trebuh visokega stražnika. »Mali, poberi se, preden se Smrt razjezi. Ne mara, če jo kak vik in krik moti pri razmišljanju. In zadnje čase res ni najbolje razpoložena.« Obe čudni bitji hkrati prav bojevito zakorakata proti meni. »Tudi mrtveci lahko čutite bolečino, če veš, kako ravnati z vami,« mi zagrozita.

»Mislim, da vem, zakaj je zaskrbljena in kako bi ji lahko pomagal,« ju rotim, ko me potiskata proč, »zaradi razduševalcev, kajne? Ker so nesmrtni ...«

Zaslišim škripanje visokih vrat za široko postavo, ki zastira moj pogled, in približujoče se korake, enakomernejše od tiktakanja ure. Obraz vitke podobe, ki se mi približa, je popolnoma zasenčen, kot bi bila Smrt nikogaršnja senca, ki me brezizrazno, nemo, negibno motri. Njen ledeni pogled drsi vzdolž mojih rok, kamor so se mi zajedli trdovratni temni madeži, in končno jo premaga radovednost. »Si omenil razduševalce?« me vpraša.

1

KOT PRI SKRIVALNICAH

Floria

60. Moj odštevnik zapiska prvo opozorilo.

Vdihnem, izdihnem, razmislim. Hitro moram izbrati, beg ali boj. Kot pri skrivalnicah. *Vdihni, izdihni, razmišljaj.* Razdalja med mano in praznežem je manjša od dvestotih metrov. Ta misel me požene v beg. Stečem, premislim si, se ustavim. Ali ni strahopetno, da bojevnik zbeži pred napadalcem?

Vdih, izdih, razmislek – 55.

Na voljo imam natanko petinpetdeset sekund, preden praznež s svojimi zahrbtnimi piski zazna bližino mojih možganov. Če nameram izbrati beg, je res skrajni čas, da se podvizam.

51. Izberem beg, tokrat zares. Na vso moč tečem med drevesi, sploh ne vem, kam – v glavnem tja, kjer bo odštevnik prenehal odštovati in tako naznanil, da sem izven kriznega območja. Morda pa so se številke na odštevniku že ustavile? Ne upam pogledati nanj, ker bi me to upočasnilo.

40. Odštevnik še zmeraj odšteva. Prekleta sranje.

36. Ni mi uspelo pobegniti. Vsa zadihana se ustavim, ker moje početje nima smisla. *Krasno, krasno, krasno.*

30. Bolšcim v odštevnik in čakam na opozorilo številka dve. Izbrati bi morala boj, že v začetku, zdaj pa je že prepozno, da bi se utegnila pripraviti na spopad. Izbira bega je bila napaka. Beg spodletel, boj izgubljen. Kaj zdaj, ali obstaja tretja možnost?

24. Torej, moj načrt je zgolj preživeti. Ne vem, kako. Na kakršen koli način. Saj me ena sama napaka ne more kar tako pogubiti, kajne?

20. Zaslišim šum. Srh mi naježi dlake na rokah. Zmrznem na mestu. *Ja, ena sama napaka te lahko pogubi*, svojo misel zaslišim tako jasno, kot bi jo izrekla na glas.

16. Odštevnik zapiska drugo opozorilo. Sto metrov, kritična razdalja. Imam točno deset sekund, da se poberem od tod, preden mi strupeni hlapi njegove sape prodrejo v možgane.

13. Na opozorilo številka dve bi se morala odzvati s pripravo na boj, a se ne morem zbrati niti toliko, da bi se spomnila, ali imam s sabo kakšno orožje. Zdi se mi, da je moja glava prazna, ker je prepolna. Vse, kar sem se kdaj naučila o samoobrambi, je izpuhtelo neznano kam. *Krasno, krasno, krasno, kaj zdaj, kaj zdaj, kaj zdaj*, odmeva v moji glavi.

11. Zgrabi me panika. V pasti sem. In moji možgani so brez najmanjše zaščite popolnoma izpostavljeni prazneževim piskom. Scvrl jih bo v nekaj sekundah. Tečem nekaj metrov levo, potem nekaj metrov nazaj, potem nekaj metrov vsepovprek. Molim, da bi se odštevnik spet zaustavil in oznanil, da mi je razdaljo uspelo povečati, a odštevnik nato ustavi mene.

5. Zadnje opozorilo. Odštevnik zazna, da se nisem oddaljila od sovražnika, zato misli, da sem izbrala napad, in oceni moč sovražnika. Kazalec se ustavi na osmici. To je relativno v redu. Šestico bi, sodeč po moji bojovniški stopnji, teoretično lahko premagala – osmico moram pa samo preživeti. To bi še šlo.

4. Sprejemem vlogo plena. Še vedno imam približno dvajset odstotkov možnosti, da preživim, če se v prvi fazi napada otresem prazneževih zvočnih valov, ko njihove vibracije še niso pogubno močne. Morda se možnosti za preživetje še dodatno povečajo, če ga zagledam prva. Vedno imaš večje možnosti, če nasprotnika zagledaš prvi. Kot pri skrivalnicah.

3. Odštevam do prvih halucinacij.

2. Nocoj ne bom izpraznjena.

1. Pripravljeni ali ne, prihaja.

0.

Tako. Zdaj praznež že ve, da sem nekje v njegovi bližini. Začelo se bo. Najprej zaslišim tih pisk, kot bi nekdo cvilil tik ob mojem ušesu ali kot bi pisk izviral iz moje glave. Nenavadno tih je. Je to že prva faza njegovega napada? Presenetljivo enostavno se bo izmazati, če je to vse, kar zmore. Prešine me, da bi bilo vendarle dobro pripraviti orožje, čeprav do tega trenutka loka in puščic, ki jih nosim na hrbtu, nisem vzela v roke. Z orožjem v rokah sem pri teku veliko okornejša. A preden konice mojih prstov zatipajo les loka, skozi moje možgane zareže tako glasen pisk, da se od bolečine zgrudim na tla. Kot razjarjena kača se zvijam in tulim, boleči pisk pa še naprej stiska življenje iz mene, začutim, kako sem utrujena, kako so moje roke grozljivo šibke, kako je moje telo izdelano in kako je moja glava prazna. Ta pisk, en sam samcat pisk, je torej prva faza prazneževega napada, iz katere bi se teoretično lahko še izvlekla, ko bi se le zmogla umiriti in takoj zbrati. Kmalu me bo praznež našel – pravzaprav me najbrž že vidi, še posebej, ker delam tak kraval. Jaz pa njega ne vidim, kar je slabo, zelo slabo. Najbrž imam le še nekaj trenutkov, preden se začne druga faza. Med opletanjem z glavo skorajda zbistrim misli, ko nov, rezek pisk prereže mojo napol sestavljeno zavest, bolečine popolnoma preplavijo moje že tako onemoglo telo ter me oropajo še zadnjih moči. Zgrožena, panična, utrujena in nezmožna razmišljanja praznežu prepustim, da prevzame nadzor nad mojimi možgani. Ko pisk utihne in bolečine popustijo, vem, da je boj izgubljen. In zdaj, ko lahko oblikujem misli, spoznam, da sem storila usodno napako že ob svojem prvem srečanju s pravim praznežem, pa čeprav se za njihovo ubijanje urim že več lun. Moje možnosti, da se izližem, padejo, če se prav spomnim, na kakšnih deset odstotkov.

Najprej se mi pred očmi pojavijo majhne sive pike, ki se nato začnejo širiti čez celotno vidno polje. Sekundo zatem moj vid postane brezbarven.

Problem pri praznežih je, da te iz njihovega primeža ne more rešiti nihče drug, ki bi bil v bližini, saj bi vsak, ki bi se mi približal na dvajset metrov, doživljal enake halucinacije in bi bil enako onеспособljen. Zato si v spopadu s praznežem popolnoma prepuščen samemu sebi. Kot pri skrivalnicah.

Vse okoli mene brenči in piska. Debla dreves valovijo, kot bi bila iz gume. Iz njih se počasi cedi črna sluz. Vse migota in oddaja nizke zvoke, ki vibrirajo v mojih prsih in upočasnjujejo moje gibanje. Vse, kar vidim, z rdečimi bliski utripa v ritmu mojega srčnega utripa.

Precej jasno mi je, da je praznež zdaj že povsem blizu. Od nekod me gleda. No, v primeru, da še ima oči. Vsi jih namreč nimajo.

Izgubljam ravnotežje. Praznežev napad mi omehča noge, da jih ne čutim več. Moj pogled je nenadoma usmerjen v tla. Padam. In nato spet gledam gor, naravnost proti krošnjam gozdnih dreves. Izza njih se na debelih vrveh spuščajo razdušeni obešenci. Iz ust se jim cedi tista črna sluz, sluz razdušenih. Kjer bi morale biti oči, jim v glavi zevajo luknje. Za hip se mi zazdi, da je eden izmed obešencev Kvint, ki kriči, da imam v hrbtu puščico. S tresočimi rokami si skušam prekriti oči, ko začutim, da mi trebuh obliva moker občutek, zdi se mi, da iz mene nekaj curlja ...

Kot bi me udarila strela, za nekaj trenutkov vse utihne in pred mojimi očmi postane belo, povsem belo. Sprva nagonsko pomislim, da sem se nekako rešila. Da je vsega konec! Tresem se kot šiba na vodi, pa niti ne vem, ali še stojim ali sem se zvrnila po tleh. V glavi spet začutim tih pisk, ki naznani: *Ni še konec*. V očeh se mi naberejo solze. Ko jih z roko obrišem, pred sabo zagledam same luknje. Povsod. Na tleh, na deblih, na nebu. Tudi na sebi, moje roke so luknjaste. Videti sem kot sir. Zazdi se mi, da se ne čutim več – da moje roke in noge, če bi sploh še imela moč, da jih premaknem, ne bi delovale.

Ko tako nemočna čakam, da bo, kar bo, se vsi razmetani delci moje zavesti zopet sestavijo nazaj v trdno sliko temnega gozda. Ampak to ni dobro. Druga faza je končana, praznežu je dokončno uspelo onesposobiti moje telo, in zdaj sem le še negiben kup materije, ki se ne more premakniti.

In zdaj ga končno zagledam. Nekaj metrov stran od mene v tišini nagnjeno stoji spak, ki me gleda z belimi očmi brez šarenic in zenic. Eno oko ima visoko na čelu, drugo pa povlečeno dol, skoraj do brade. Telesa praznežev so videti, kakor da se bodo vsak čas sesedla, kakor da se komajda še držijo skupaj, a so vendarle tako trdovratna. Najprej samo stoji, tako majavo, kot bi bilo njegovo truplo obešeno na nevidno

vrv, in me opazuje, ne da bi vedel, kaj vidi. Ve le, da mora uničiti, kar je živo. In da mu tako ali tako ne morem ubežati.

Bliža se mi zelo počasi. Pri vsakem koraku mu odpade kakšen kos kože in tkiva. Če ne bi bila povsem omrtvičena, bi zagotovo bruhala.

Zmrazi me, a vseeno ne morem gledati nikamor drugam. Ko se mi bliža, praznih oči niti za trenutek ne odmakne od mene, čeprav mu ne morem več pobegniti.

Ne počutim se, kot da umiram, ker *ne* umiram. Prazneži ne ubijejo svojih žrtev. Omrtvičil bo moja duša, kot je že omrtvičil moje telo. Ko bom izgubila zavest, ko bo moja duša začasno odtavala od mojega telesa, jo bodo ujeli in uničili krvoduhovi. In moje telo, v katero se duša nikoli ne bo vrnila, se bo zbudilo kot stvor, kakršen je ta – kot kepa gnijočega mesa. Stresem se. *Ne, nikoli, tega ne morem dopustiti.*

Tega ne boste naredili iz mene.

Kot se mi je to v skrajni sili zgodilo že večkrat, se le malo proč od mene pojavi duh v obliki levinje, moja duša, ki zgroženo zarjove name, naj se poberem. Zdi se mi, da v tem trenutku ponovno začutim svoje telo. Zdi se mi, da spet slišim.

»FLORIA, PREKLETO, USTRELI GA ŽE ENKRAT PRI PREKLEMANI HUDIČEVI VOLJI!«

Kvint je, dojamem. Šele zdaj se spomnim, da imam na hrbtu pripete lok in pušice.

Vsak kotiček telesa začutim jasno in razločno kot še nikoli prej. Tik preden se praznež skloni nad mano, skočim na noge, sežem po puščici in loku in namerim. Stvor se nemudoma ustavi. Zazdi se mi, da je bil nekoč vilin, eden mojih.

Če ustrelim nekaj, kar je že mrtvo, to ni umor, si moram povedati.

Če ga ustrelim, to ne pomeni, da sem morilka. Samo svoje delo opravljam. Za to se urim. Ustvarjam ravnovesje. Kar je mrtvo, se ne sme premikati.

Ustvari ravnovesje, Floria.

Ubij ga.

»USTRELI ŽE, KOZA NEUMNA!«

»Oprosti,« zašepetam.

Izstrelim puščico. Izstrelim drugo. Izstrelim tretjo. Izstrelim četrto.

Rdeča in zelena nista v ravnovesju. Kri in gozd ne spadata skupaj.
Zaželim si, da bi moj vid spet postal črno-bel.

Ko izstrelim še peto puščico, stvor omahne. Številke na odštevniku
se vrnejo na začetek.

2

MOJEMU ODSEVU NEKAJ MANJKA

Človek

Tvoje oči so črne, tako črne, da se v njih zrcali vse, kar gledaš. Ne spomnim se, kako sem prišel sem. Ponavadi potrebuješ vrata, da prideš v prostor.

Tvoji lasje so kratki in svetli. Tu ni nobenih vrat. Samo štiri brezmadežno bele stene.

Kožo imaš tako bledikavo, da se skorajda zливаš z belimi stenami. Ne spomnim se, kako dolgo sem že tu.

Majhen si in suh. Edina predmeta v sobi sta majhno okroglo zrcalo na steni in nizek lesen stol, na katerem sedim.

Navaden človeški deček. Ne vem, zakaj sem tu.

Ne mežikaš. Kaj naj bi bil ta kraj?

Tvoji podočnjaki postajajo vse bolj in bolj črni. Tiktakanje ure me spravlja ob pamet.

Tvoje zenice se širijo. Čeprav nikjer ne vidim nobene ure.

Podoben si lutki iz porcelana. Gledam se v zrcalo. Tukaj sva le midva. Jaz in moj odsev. In se gledava.

Ti boš pomežiknil prvi. Vem.

Uročno se gledam v zrcalu, to traja že ure in ure, vsako podrobnost svojega povsem preprostega obraza zdaj poznam že na pamet, vendar mi nekaj ne dovoli umakniti pogleda. Postaja mučno, ampak votlost

črnih oči me sili, da v njih neutrudno nekaj iščem, čeprav se v njih odseva le moja zmedena podoba.

Kako dolgo bo to še trajalo? Nikjer ni nobene ure. Morda pa lahko čas merim po svojem starajočem se odsevu, če ga bom prisiljen gledati še lune in lune.

Nato me prešine, da me nekdo zagotovo opazuje, in ob misli na to me zvije v želodcu.

Ja, zagotovo me nekdo opazuje, prepričan sem, da me.

Zdaj bi prekleto rad odlepil pogled s svojega odseva, a kot bi nekaj nadzorovalo moje telo in tudi to, kar mi je dovoljeno misliti, se ne morem premakniti, po glavi pa se mi ves čas podi le ena in edina ponavljajoča se misel:

Mojemu odsevu nekaj manjka. Mojemu odsevu nekaj manjka. Mojemu odsevu nekaj manjka.

Mojemu odsevu nekaj ...

Na vsake toliko časa se mi uspe izviti iz te hipnotične miselne zanke. Ponavadi takrat, ko me obide kakšen dvom, na primer, da v resnici sploh ne gledam v zrcalo, da to sploh ni moj odsev in da gre v resnici za bolan trik. A tokrat mojo bolešno osredotočenost na isto misel in isti prizor razbije neznani glas, ki se kot strela z jasnega vrine v kričečo tišino:

»Si sam?«

Ozrem se prvič. Ozrem se drugič. Nikjer ni nikogar. »Kdo je to rekel?«

»Ne mi.«

»Nekdo drug.«

Zdaj mi srce utripa še precej hitreje. Tri glasove sem naštel, precej jasno sem jih slišal, ampak okoli mene so le bele stene, ogledalo in nič drugega. Prihulim se, podzavestno se pripravim na spopad in prvič, odkar se zavem, lahko telo odmaknem od zrcala. Če me kdo ogroža, bi najprej rad videl njega, ne pa njegovega odseva.

»Pridi sem.«

»Ne bo bolelo.«

Zdaj prihaja izza mojega hrbta, točno iz zrcala. Zdrznem se. Glavo previdno obračam nazaj proti ogledalu, precej prepričan, da bo v njem

odsev nečesa, česar nisem videl *pred* sabo. Roke stisnem v pesti in se bojevito zasukam k prekletemu ogledalu.

Kot bi se nekdo norčeval, je tu spet le moja podoba. Podoba dečka, tako bledega, da bi čarovnik pomislil, da še nisem bil izpostavljen sončnemu žarku, čeprav nekaj svetlih sončevih peg to zanika. Moje oči so steklene, okrogle in votle, nanje pa so obešeni podočnjaki barve in občutka svinca. Lase imam dokaj svetle, nekje takšne barve kot seno, in segajo mi skoraj do obrvi. Tega obraza se sicer ne spomnim, ampak z njim sem že več ur, zato je še najbolj verjetno, da je res moj.

»*Sam si.*«

»*Popolnoma sam.*«

»*Sprijazni se.*«

Zdaj imam dovolj. Vstanem z majhnega rjavega stolčka, malo se mi zvrtil, a ujamem ravnotežje, in z živalsko grobostjo planem po ogledalu. Ne prenesem ga več. Uničiti ga hočem v tem trenutku, a preplete stvari nikakor ne morem sneti s stene. Pulim ga kot zmešan, odsev mojega histeričnega obraza pa se ob tem neusmiljeno norčuje iz mene, kot bi bil dvojen.

»*Ne tako agresivno,*« se spet oglasi od neznano kod.

V mislih vreščim svojemu odsevu: *NE POGOVARJAJ SE Z MANO! NEHAJ ME GLEDATI!*

»*Izpusti to iz rok!*«

»*Zmešan si, dokončno se ti je zmešalo, človek!*«

»*S takim početjem lahko povzročiš katastrofalno škodo.*«

»*Pomagalo pa ti tako ali tako ne bo.*«

Pulim, dokler ne izpulim. Vso moč, ki jo moje telo premore, usmerim v uničenje zrcala, in ko ga razbijem, vsi glasovi končno potihnejo in tudi prazna belina štirih sten me nenadoma ne utesnjuje več. Nato spoznam, da je to zato, ker stene niso več bele, ampak tudi rdeče, in takrat v rokah začutim pekočo bolečino. Seveda, porezan sem, in iz rok mi kaplja kri. In se ne ustavlja. V bistvu teče vedno hitreje. To je slabo.

Morda pa ni najbolje, da sem sam.

Zakaj ni nikjer nikogar?! Koliko imam še časa, koliko imam še krvi, koliko krvi imamo ljudje? sprašujem črepinje na tleh in čakam, da mi nekdo odgovori. Nemočno se oziram levo in desno.

»Razbil si zrcalo.«

»To prinaša nesrečo,« slišim reči nekoga, a mi seveda to nič ne pomaga. Močno se mi zvrtil. Zanes me. Padem po tleh. Udarim se v komolec in zamegli se mi vid. Ne morem se pobrati. V mislih prosim: *Pomagaj, strah me je.*

Arabela

Najprej me iz spanca nenadoma predrami klic na pomoč. »*Pomagaj, strah me je,*« mi odzvanja v glavi.

Sprva pomislim, da je to mogoče zaradi današnjega sončevega mrka. Tovrstni astronomski pojavi čarovnikom in drugim bitjem magije običajno povzročajo vrsto prividov in prisluhov. Tako so nam vsaj povedali.

Povsem enak klic zaslišim še enkrat in postane mi jasno, da to ni bil nikakršen prisluh. Hitro se dvignem iz postelje v sobi 145 in planem na hodnik baze, kjer zagledam duha snežne lisice, in takrat zagotovo vem, da je klic pravi. Bitju čarovnije se njegov duh prikaže le takrat, ko gre za življenje. Z lisico se spogledava. Vse, kar čutim, je neizprosna nuja, da v trenutku izsledim tistega, ki me je klical. Duh zdirja po širokih stopnicah navzgor. Stečem za njim.

Ko divjam po ozkih hodnikih, se odmevi mojih korakov zlivajo drug v drugega, pri čemer se trudim, da ne bi izgubila niti sekunde časa. Mukoma odpiram težka vrata med sektorji baze, snežna lisica me priganja in bojim se, da bom prepozna, čeprav ne vem, kaj točno je tako nujnega. Pospešim, kolikor zmorem.

Lisica me pelje na povsem drug konec baze k zdravilskemu oddelku, in zdi se mi, da mora biti ta, ki me je klical, nekje blizu. Čutim njegov naraščajoči strah in bolečino, zato občutek nuje, da ga najdem, postaja vse tesnejši. Prepričana sem, da bo ta, ki me kliče, umrl, če ga pri priči ne najdem. Snežna lisica me pripelje do vrat laboratorija in pred njimi dvakrat zalaja. Brez čakanja se zaženem naravnost skozi in tam ga končno zagledam.

Leži v mlaki krvi.

»P-pomagajte!« zakričim na ves glas. Iz ene od ambulant poku-ka glava vilinske zdravilke. »Krvavi!« je vse, kar mi uspe izdavit. S tresočo roko pokažem proti odprtim vratom bele sobe. Vilinka nemudoma stopi proti ranjencu. Takoj ko si ga na hitro ogleda, pokliče druge zdravilke, naj prihitijo na pomoč. V belo sobo se usuje roj petih zdravilk, od tam slišim njihovo popolnoma zbrano dogovarjanje o urokih, s katerimi bodo pomagale poškodovancu: »Ti izvedi krvostoj, jaz bom poganjala srce, ti daj dih ...« Njegovemu zbranemu pogovoru prisluškujem, medtem ko nepremično stojim zunaj okrvavljenega prizorišča. »Ti, punca! Lahko prineseš povoje iz ambulate?« zakliče ena od zdravilk. Tega mi ni treba reči dvakrat, hitro stečem v sosednjo ambulanto in zgrabim velik zavoj povojev.

»Je že dobro, dihaj, dihaj,« slišim govoriti eno od zdravilk v beli sobi. »Tako, ja, je že dobro. V redu si,« prigovarja ranjencu. *Torej je živ*, olajšana pomislim, ko jim izročim povoje.

»Neznansko srečo smo imeli, da si ga slišala,« doda s tako umirjenim glasom, kot ga premorejo le zdravilke. »Najbrž si ne moreš niti zamisliti, kako pomembni osebi si ravnokar pomagala.«

Ob omembi *pomembne osebe* mi pogled zdrsne k pregibu na fantovi poškodovani roki in tam zagledam prav *tisto* drobno znamenje. Takoj mi postane jasno, za koga gre. »O!« presenečeno vzkliknem.

»Za zdaj o tem ne govori z nikomer,« me prosi zdravilka, »saj še ni odločeno, kaj bomo storili z njim,« mi pove in v odgovor na moj začuden pogled tiho doda: »Človek je.«